

РЕШЕНИЕ

№ 20254

гр. София, 12.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1359**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба от К. Д. С., чрез пълномощника- адв. Е. Н.-САК срещу Решение №367/23.12.2024 година на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), постановено по преписка № 46/2023 г., с което КЗД-Петчленен разширен състав установява, че министърът на вътрешните работи не е осъществил дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. във вр. с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. по признаци „лично положение“ и „обществено положение“, по отношение на К. Д. С., и оставя без уважение жалба с вх. № 44-00-4117/05.12.2022 г. и допълнение с вх. № 44-00-397/31.01.2023 г. по описа на КЗД, подадени от К. Д. С..

Наведеното в жалбата основание за оспорване е за противоречие с материалноправните норми-чл.146, т.4 от АПК. А аргументирано е с доводи, че С. се е явявал на конкурсни процедури за назначаване на държавна служба в МВР над 15 пъти, като всеки път успешно е достигал до последния етап от конкурсната процедура т.нар. „заключително интервю“, където винаги е бил елиминиран на едно и също основание- чл.27 ал.4 от Наредба № 8121з-344/25.07.2014 г. Твърди, че всички заключителни интервюта били фокусирани върху заповедта за дисциплинарно уволнение, т.е. върху неговото личното и обществено положение, произтичащо от обстоятелството, че е дисциплинарно уволнен бивш служител на МВР. В тази връзка

сочи, че Комисията не е изследвала факта, че със своя образователен и квалификационен ценз, натрупан стаж и опит в системата на МВР, жалбоподателят е надхвърлял минималните изисквания за заемане на длъжностите, за които е кандидатствал и ако не е бил фактът на дисциплинарното уволнение, настъпило преди повече от двадесет години, но все още фигуриращо в информационните масиви на МВР, то той безпроблемно щял да започне отново работа в системата на МВР. Оспорва се изводът на КЗД, че липсва един от основните елементи на фактическия състав на приложимата норма- чл. 4 от ЗЗДискр., а именно защитен признак- „лично положение“ и/или „обществено положение“. Иска се отмяната на оспореното административно решение. Заявено е и искане за присъждане на направените разходи.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят лично и чрез пълномощника си- адв. Н. моли за уважаването на жалбата. Допълнително посочва, че има реално спечелени конкурси, на които не е бил назначаван, като е получил отговори, че е допусната техническа грешка . Ответникът- Комисията за защита от дискриминация не изпраща представител. Депозирано е обаче писмено становище чрез процесуалния представител- юрк. К. за неоснователност на жалбата. В него не са коментирани конкретните основания и оплаквания, изложени в жалбата до съда. Заявено е искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна (ЗС) Министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. Ц. оспорва подадената жалба и моли за отхвърлянето ѝ. Подробни съображения излага в писмен отговор от 13.03.2025 г. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и доказателствата по преписката и на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от 26.02.2025 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

За да се произнесе по съществото на жалбата, съдът съобрази следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по жалба с вх. № 44-00-4117/ 05.12.2022 г. и допълнение с вх. № 44- 00-397/31.01.2023 г. по описа на КЗД, подадени от К. Д. С. срещу МВР, представлявано от министъра на вътрешните работи. Оплакванията на жалбоподателя са свързани с това, че е участвал над 15 пъти в конкурсни процедури за различни длъжности в МВР като резултатът бил, че не преминавал заключителното интервю, въпреки успешно издържано физическо и психодиагностично интервю. Поради горното счита, че МВР несправедливо го дискриминира и му пресича възможността да упражнява професията си, която професия МВР му дало възможност да изучи и да практикува известен период от време.

Предвид оплакванията за евентуална дискриминация по признаци „лично положение“ и „обществено положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., преписка 46/2023 г. е разпределена за разглеждане от Петчленен разширен заседателен състав с Разпореждане № 161/01.03.2023 г. на председателя на КЗД. На свое заседание съставът

е определил председател и докладчик по преписката.

До Министерството на вътрешните работи, Института по психология на МВР и А. на МВР са изпратени писма (л. 57-59 от делото), с които същите са уведомени за образуваната преписка и им е дадена възможност да вземат становище в 7-дневен срок. Към уведомлението са приложени жалбата и допълнението към нея.

С вх. № 90-04-106/19.06.2023 г. от Института по психология на МВР е постъпила информация, съдържаща справка за конкурсите, на които С. се е явил и съответстващо заключение от етап „Психологическо изследване“. Уточнено е, че конкурсите за назначаване на държавна служба в МВР се провеждат съгласно Наредба № 81213-344 от 25 юли 2014 г. за назначаване на държавна служба в МВР, като етап „Психологично изследване“ на конкурсната процедура се провежда съгласно Приложение № 3 към чл. 3, ал. 1, т. 4 от Наредбата (Специализирана методика за психологично изследване на кандидатите за назначаване на държавна служба в МВР). Посоченият етап се провеждал в две части: групово попълване на тестове и въпросници и индивидуално психодиагностично интервю. Груповото провеждане на тестово изследване поставяло кандидатите при еднакви условия. Тестовите резултати се обработвали със специализиран софтуер, с което е бил спазен принципът за равно третиране. С кандидатите, преминали елиминаторните прагове на тестовото изследване, се провеждало индивидуално психодиагностично интервю. Психологът се определял на случаен принцип, като се съблюдавало по възможност той да не е водил интервю по друг конкурс със същия кандидат. Психологичното заключение се изготвяло на базата на комплексна оценка от нивото на интелектуални способности, психологичните качества, ценностната ориентация и нагласите, имащи отношение към специфичните професионални изисквания за съответните длъжности.

Посочват, че при участието си във всички конкурси С. преминавал елиминаторния праг на тестовото изследване и съгласно член 24, ал. 2 се явявал на индивидуално психодиагностично интервю. С цел максимално обективно да се определи психологичната пригодност на кандидата спрямо изискванията за длъжността, за която кандидатства, психодиагностичните интервюта със С. били проведени от седемнадесет различни психолози, експерти от Институт по психология - МВР. Всички, получени от С. резултати от етап „Психологично изследване“, позволявали продължаване на участието му в следващия конкурсен етап, в случай че е изпълнено изискването на чл. 26 от Наредба № 81213- 344/25.07.2014 г.

А. на МВР е представила в срок становище, което е заведено с вх. № 90-04-107/19.06.2023 г. по регистъра на КЗД. В него е изложено, че изпълнение на Наредба № 81213-344/2014 г. за назначаване на държавна служба МВР, със съответната министерска заповед (МЗ) в състава на конкурсната комисия по подбора се включвал служител на „Център за бойна подготовка и спорт“ при Академия на МВР (ЦБПС - А.). По своята компетентност, същият бил ръководител на етап „Изследване на физическата годност“, като организирал и провеждал процедурата и изготвял необходимата документация. Посочено е, че ЦБПС - А. разполагал с архив с голям обем от данни на хартиен носител за проведените изследвания на физическата годност на кандидати за назначаване на държавна служба в МВР по конкурси за всички структурни звена за длъжности, за които се изисква първоначална професионална подготовка. Тя била систематизирана по години, номера на МЗ за обявяване на конкурс, а кандидатите са идентифицирани по входящи номера на заявленията ЕГН и

три имена. В тази връзка сочат, че изготвянето на изисканата справка не може да бъде извършена, поради липса на конкретни данни за лицето К. Д. С.. За изготвянето ѝ в оперативен порядък били необходими ЕГН и номера на МЗ за обявените конкурси. Уточняват, че проверката може да бъде направена единствено за резултатите от етап „Изследване на физическа годност“, което е в компетенцията и правомощията на А. на МВР, а не за цялостната процедура по назначаване на държавна служба в МВР.

С вх. №90-04-117 от 04.07.2023 г. е получено и писмено становище от процесуалния представител на МВР. В него е посочено, че К. Д. С. е подал в срок заявление № 51300055448/27.09.2021 г. за участие в конкурса с всички необходими документи и е допуснат до участие в конкурсната процедура. От първия етап по конкурсната процедура - „Изследване на физическата годност“, е получил 22 (двадесет и две) точки, от етап „Психологическо изследване“ е получил 7 (седем) точки, като след тях е определен и график за явяване на етап „Заклучително интервю“, проведено в периода от 06.06.2022 г. до 15.06.2022 г. Заклучителното интервю с кандидатите, допуснати до този етап е организирано и проведено в съответствие с разпоредбите на чл. 27 от Наредба № 81213 - 344/25.06.2014 г. за назначаване на държавна служба в МВР (Наредбата) по Специализирана методика за провеждане на „Заклучително интервю“ с кандидатите за назначаване на държавна служба в МВР. Членовете на конкурсната комисия са отразили резултатите на кандидатите в карта за оценка по образец, по две области „Професионална мотивация“ и „Професионални познания, способности и умения“. Резултатът от проведения етап и класирането на кандидатите са отразени в Протокол № 513- 55283/16.06.2022 г. Съгласно обявения график за явяване на кандидатите по конкурса на етап „Заклучително интервю“, К. С. се е явил на 10.06.2022 г. от 09.30 ч. пред конкурсната комисия в СДВР. На кандидата С. комисията е поставила резултат „3,29“ като средна аритметична стойност по двете оценявани области. Единодушно е поставила резултат „0“ в област „Професионални познания, способности и умения“, в областта „Професионална мотивация“ е получил различни оценки и на основание чл. 27, ал. 4 във връзка с т. 1 1 (Средна аритметична оценка, по-малка от 1,00 по една от областите, върху които се провежда интервюто, води до елиминиране на кандидата от класирането за съответния конкурс) от Специализираната методика за провеждане на заключително интервю с кандидатите за назначаване на държавна служба в МВР (Приложение № 7 към чл. 27, ал. 2 от Наредба № 81213-344/25.07.2014 г. за назначаване на държавна служба в МВР) му е прекратила участието в конкурсната процедура. Сочат, че К. С. не е обжалвал крайното класиране, следователно е пропуснал законовата възможност да обжалва решението на комисията в съответния срок. Отбелязват, че към кандидатите, участващи в етап „заклучително интервю“, членовете на конкурсната комисия задават почти еднотипни въпроси с оглед обективно оценяване на кандидатите. На С. са задавани въпроси по повод наложеното му наказание, което било логично с оглед на това, че в документите подадени от него за участие в конкурса, лично е представил копие от заповедта за наложеното му наказание. В заключение е посочено, че конкурсната процедура е проведена изцяло по предвидения законов ред и дискриминация по смисъла на чл. 4, ал 1 от ЗЗД не е извършена спрямо жалбоподателя по посочени в жалбата признаци.

До Столичната дирекция на вътрешните работи е изпратено писмо (л. 100 от делото), с която е уведомена за образуваната преписка и е дадена възможност да вземе становище в посочен за това 7-дневен срок. Към уведомлението са приложени жалбата

и допълнението към нея.

С вх. №90-04-125 от 24.07.2023 г. в КЗД е получено становище, което преповтаря изложеното в писмо с вх. №90-04-117 от 04.07.2023 г. становище от процесуалния представител на МВР.

Изготвен е доклад-заключение от определения докладчик по преписката, с който е предложено преписката да бъде разгледана в открито заседание, за което са призовани страните (л.147 и сл.).

Със Заповед №12-11-654/01.04.2024 г. на председателя на КЗД е наредено О. К. да замества С. Й. като член на Петчленен заседателен състав на заседанието на 03.04.2024 г. от 12:00 часа по преписка №46/2023 г.

На проведеното на 03.04.2024 г. открито заседание, са били налице основания за отлагане на производството по преписката, предвид депозираното от процесуалния представител на жалбоподателя искане.

В насроченото на 25.09.2024 г. заседание член от състава Баки Х. – докладчик е заместен от Н. А. по силата на Заповед №12-11-1735/24.09.2024 г. на председателя на КЗД. Видно от протокола за проведеното заседание, представените по преписката писмени доказателства са приети, даден е ход по същество и преписката е обявена за решаване.

Производството е приключило с издаването на Решение № 367 от 23.12.2024 г. на КЗД, с което се установява, че министърът на вътрешните работи не е осъществил дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр. във вр. с чл.4, ал.1 от ЗЗДискр. по признаци „лично положение“ и „обществено положение“, по отношение на К. Д. С., и оставя без уважение жалба с вх. № 44-00-4117/05.12.2022 г. и допълнение с вх. № 44-00-397/31.01.2023 г. по описа на КЗД, подадени от К. Д. С..

За да достигне до този извод КЗД е приела, че конкурсната процедура е проведена изцяло по предвидения за това законов ред, а К. С. не е обжалвал и крайното класиране по предвидения за това ред. Прието е, че по заявения признак „лично положение“, не е посочено никакво специфично качество на личността му, което да го отличава от останалите и което да обосновава твърдението му за дискриминация. Уточнено е, че допълнителни характеристики, които са временни, случайни не изпълват съдържанието на признака „лично положение“. По отношение на другия сочен от жалбоподателя признак „обществено положение“, който обхваща социалния или професионален статус на лицето, е посочено, че по преписката не са представени доказателства за извършена дискриминация по отношение на заеманата от него длъжност на държавен служител. Прието е, че в случая липсва задължителният елемент от фактическия състав, пораждащ отговорността на едно лице, свързана с допускане на неравно третиране. Предвид това КЗД е приела, че след като от доказателствата по преписката не може да се направи обоснован извод за наличието на защитен признак, който да е основание за нежелано поведение, то не може да се приеме, че поведението на ответната страна спрямо жалбоподателя представлява дискриминация по смисъла на чл.4 от ЗЗДискр.

За изясняване на делото от фактическа страна са изслушани показанията на свидетеля Т. Н. Н..

В показанията си свидетелят излага, че с К. С. се познават отдавна, тъй като са учили заедно в А. на МВР, а след това започнали и работа в системата на МВР през 1999 г. И двамата вече не работели в системата на МВР, като и свидетелят е уволнен

дисциплинарно по ЗМВР. През 2016 г.- 2017 г. разбрал, че има конкурси в СДВР за оперативни работници, както и за дознатели. Участвал в тези конкурси, но от контактите му със служителите в личен състав, разбрал, че след като е дисциплинарно уволнен и не е възстановен от съда на заемана длъжност нямам никакви шансове за връщане в системата. Това на практика съществуващо правило се потвърдило и от контактите му с колеги, които също били дисциплинарно уволнени и не били възстановени от съда. Обсъждали са помежду си, че няма служител, който да се върне в системата на МВР без да спечели делото за възстановяването му. През 2016г. и 2017г. свидетелят участвал в конкурс и стигнал до етап събеседване, но се демотивирал и сам се отказал да участва в конкурсната процедура до края. Доколкото си спомня най-същественото от разговорите с кадровиците било, че до момента няма такъв служител, който да се е върнал в системата на МВР, след като е бил дисциплинарно уволнен без да е възстановен от съда на работа. Имал разговори със служители на СДВР, отдел „Кадри“, със служители от РДВР – С., както и колеги, с които са били заедно в А., и които сега били на ръководни позиции. Всички те потвърждавали, че на практика такава възможност няма.

При тези фактически установявания, АССГ-II о., 23-ти състав обуславя следните правни изводи по съществото на спора:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган - КЗД, в рамките на предоставените ѝ правомощия, съгласно чл. 47 ЗЗДискр., в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и 2, т.3 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр., решаващият състав на КЗД е определен с Разпореждане № 161/01.03.2023 г. по преписка № 46/2023 г., като предвид въведения втори защитен признак „обществено положение“ преписката е разпределена на Петчленен разширен заседателен състав. Съставът е променен със Заповед №12-11-1739/24.09.2024 г. на председателя на КЗД, поради обективна невъзможност на докладчика по преписката да присъства на откритото заседание насрочено за 25.09.2024 г. Спазено е и изискването за неизменност на състава. Налице промяна в състава от първоначално определения състав, но решението е постановено от състава, който е участвал при разглеждане на делото в последното заседание, съгласно изискванията на чл. 14, ал. 1 от Правилата за производството пред КЗД. Посочената разпорежба съдържа изискване за неизменност на заседателния състав в периода от обявяване на преписката за решаване до произнасяне на решението.

Спазена е и установената форма - решението е писмено и съдържа наименованието на органа, който го е издал; фактическите и правните основания за издаването му; диспозитивна част, както и указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва - чл. 66 ЗЗДискр.

При постановяване на решението на КЗД не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които обезпечават законосъобразността на решението. В изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр., КЗД е спазила предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството. В изпълнение на чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. на страните е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката материали. Съобразно чл. 60-чл. 63 от ЗЗДискр. са насрочени и проведени открити с.з., за участие в които

конституираните страни са редовно призовани.

В решението са изложени мотиви, обосноваващи постановения от комисията правен резултат. Съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл. 36, ал. 3 от АПК, а в изпълнение на чл. 35 от АПК е обсъдила обясненията и възраженията на страните. Установените в оспореното решение факти и направените правни изводи се подкрепят от доказателствения материал по преписката и не се опровергават от събраните допълнително в хода на съдебното производство доказателства. В тази връзка следва да се посочи, че показанията на свидетеля в съдебното производство, освен че са общи и неконкретни, сочат и на предубеденост, произтичаща от дългогодишното му познание с жалбоподателя и сходното им професионално развитие в системата на МВР.

Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По определението на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. пряка дискриминация съставлява всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по, ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. С текста на сочената разпоредба се забранява прякото или непряко ограничаване на законните права или интереси на лицата на основание изброените критерии. От друга страна, неравното третиране според нормата на § 1, т. 7 от ДР от ЗЗДискр. е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси.

В последователната си практика Върховният административен съд приема, че за да се приеме дискриминационно поведение на първо място, следва да бъде установен защитен признак за лицето. На второ място не е достатъчно да се установи различно третиране на определени лица в конкретен случай, а е необходимо да се докаже още, че това третиране е извършено съзнателно по някой от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., т. е. следва да е налице пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното третиране и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по чл. 4 ЗЗДискр. На трето място, за да се констатира наличието на дискриминация е необходимо и конкретно да бъде посочено лице сравнител, поставено в по-благоприятни условия от лицето, което твърди, че е дискриминирано на базата на признаците по ал. 1 на чл. 4 ЗЗДискр.

В конкретния случай предпоставките, обуславящи извод, че спрямо К. С. е осъществена пряка дискриминация по признак „лично положение“ и по признак „обществено положение“ не са налице.

Защитеният признак „лично положение“ не е дефиниран легално и за разлика от други защитени признаци - пол, раса, религия, увреждане, възраст, семейно положение, които са иманентно присъщи на човека, защитеният признак „лично положение“ няма еднозначно, изначално прието обективно съдържание. Това налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който

отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация.

В настоящия случай, нито в жалбата, нито в производството пред КЗД или в съдебното производство С. е въвел твърдения, съответно е посочил доказателства за конкретни качества, които да изпълнят със съдържание защитения признак „лично положение“. Върховният административен съд многократно в практиката си е посочвал, че за разлика от други защитени признаци по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр - пол, раса, увреждане, възраст, семейно положение, които са иманентно присъщи на човека, защитеният признак „лично положение“ няма еднозначно, изначално прието и обективно съдържание. Това налага за всеки случай установяване и доказване на значим, обективен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация. В случая, в жалбата пред КЗД не е посочен какъвто и да е значим, иманентно присъщ белег, сравним по значение с останалите защитени признаци, които обективно характеризират една личност като такава, за да се приеме, че изпълват съдържанието на защитения признак „лично положение“, и да се изследва и приеме осъществяване на дискриминационни действия именно по този белег. К. С. е следвало да посочи факти, които да обосноват предположение за наличие на пряка дискриминация по твърдения признак „лично положение“, като посочи и поради кое свое качество/белег, изпълващо със съдържание този признак е дискриминиран, съответно да проведе доказване относно този белег. В случая това не е направено. При липсата на твърдения и представени относими доказателства, които да обосноват неблагоприятното третиране на основата на защитен признак, правилно административният орган е приел, че не е осъществено дискриминационно поведение.

Вторият релевиран с жалбата до КЗД защитен признак е „обществено положение“. Понятието „обществено положение“, за което липсва легална дефиниция в ЗЗДискр, може да се определи като мястото, което едно лице заема в структурата на даден социум и е израз на отношението, оценката, която се дава на това лице във връзка с неговото социално поведение и функции (Решение № 7344 от 17.06.2008 г. на ВАС по адм. д. № 3929/2008 г., VII о.). Следователно, като елемент на „общественото положение“ по смисъла на закона биха могли да се определят например професията на лицето или мястото, в което работи, заеманата длъжност и др.

За установяването на дискриминация по признака „обществено положение“, също не е достатъчно само посочването му като основание за по-неблагоприятното третиране, а е необходимо последният да бъде фактически обоснован. В конкретния случай жалбоподателят не е посочил в какво конкретно се изразява неговото „обществено положение“, нито каква е връзката му със заявеното по-неблагоприятно третиране.

Не са подкрепени с никакви доказателства твърденията на С., че спрямо него е осъществено неравно третиране. Дори и хипотетично да се приеме, че е налице твърдяното неблагоприятно, това обстоятелство не е достатъчно да обуслови извод за осъществена пряка дискриминация по защитения признак „обществено положение“. Не всяко неблагоприятно третиране е пряка дискриминация по см. на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр, а само това, което е провокирано от защитен признак на лицето по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Настоящият състав приема за установено, че у жалбоподателя действително се е създало субективно усещане, че е третиран неблагоприятно единствено поради факта на дисциплинарното му уволнение от системата на МВР.

Така са формулирани и твърденията в жалбата. Това субективно усещане, обаче, не е доказателство за извършена дискриминация. Създаването на пречки следва да се установи обективно, а доказателства в тази насока, въпреки положените усилия, не бяха събрани. Не се опровергава психологическото заключение от 30.05.2022 година (л.137 по делото), че жалбоподателят е фиксиран върху идеята за възстановяване на статута си на служител в системата на МВР, поради непреработената травма от дисциплинарното му уволнение, като с течение на времето е изработил изцяло себеоневинително тълкуване на случилото се през 2005 г., за което му е било наложено наказание дисциплинарно уволнение. При всички психологични изследвания са констатирани устойчиви личностни черти, които затрудняват успешната адаптация и реализация в професионален план, а именно: егоцентризъм, слаба рефлексивност, ниска самокритичност и неспособност да осмисли и интегрира негативния си опит; тенденция към външно-обвинително рационализиране на собствените неуспехи; склонност за заемане на по-комфорна, пасивна и дезангажирана позиция при нарушения, извършени от другите; покачване на вътрешното напрежение и затруднение на процесите на възприятие и анализ при излизане от зоната за комфорт; затруднение в разбирането на въпросите и мотивите на другите, когато те не съответстват на неговите очаквания и мисловни схеми. Това психологично изследване сочи трайни качества на личността във времето, които са от естество да обяснят деянието, извършено от жалбоподателя през 2005 г (л.55 по делото), довело до дисциплинарното му уволнение, от една страна, а от друга – обуславят причинно-следствена връзка обратна на твърдяната с жалбата. За съда изглежда, че не дисциплинарното уволнение само по себе си е причина за твърдяното неблагоприятно третиране, а запазените след това във времето неподходящи качества на личността за заемането на длъжност в система, която е оправомощена да упражнява принуда спрямо българските граждани от името на държавата, но само в рамките и в съответствие с целта на закона.

Липсата на обстоятелства и на доказателства, от които може да се направи обосновано предположение за осъществяването на всички елементи от фактически състав на нарушение на антидискриминационното законодателство пречат за обръщането на доказателствената тежест по чл.9 от ЗЗДискр.

Като е достигнала до извод за липса на осъществено дискриминационно третиране по заявените от жалбоподателя защитени признаци „лично положение“ и „обществено положение“, КЗД е постановила решение, в съответствие с установените по спора правнорелевантни факти и приложимите към тях материалноправни норми.

Допълнително за яснота следва да бъде изложено още, че конкурсите за назначаване на държавна служба в МВР се провеждат съгласно Наредба № 81213-344 от 25 юли 2014 г. за назначаване на държавна служба в Министерството на вътрешните работи. Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредбата назначаването на държавна служба в МВР се предхожда от конкурс, обявен със заповед на министъра на вътрешните работи или оправомощено от него длъжностно лице. Със заповедта за обявяване на конкурс се определя съставът на конкурсната комисия, която допуска до участие в конкурсната процедура кандидатите, които са подали в срок необходимите документи и отговарят на условията и изискванията за участие в конкурса; обявява списъците на допуснатите и недопуснатите кандидати, като посочва основанията за недопускането им; определя местата и графика за провеждане на етапите от конкурса, както и на изпити по чл. 3,

ал. 3 и/или чл. 5, ал. 4; обявява резултатите от всеки етап, извършва класиране и допуска до следващия етап на конкурса класираните кандидати; класира по бал кандидатите, успешно преминали всички етапи на конкурса, обявява крайното класиране и определя резерв от кандидати по чл. 28, ал. 4; разпределя спечелилите конкурса кандидати по реда на класирането.

В случая, със Заповед № 8121К-10346/20.09.2021 г., изменена със заповед 8121К-235/14.01.2022 г. на министъра на вътрешните работи е обявен конкурс за назначаване на държавна служба в МВР за вакантни младши изпълнителски длъжности в Столична дирекция на вътрешните работи - Районни управления полиция - старши полиция - 37 (тридесет и седем) вакантни длъжности, полиция старши полиция (водач на патрулен автомобил) 16 (шестнадесет) вакантни длъжности, младши полицейски инспектор 27 (двадесет и седем) вакантни длъжности, отдел „Специализирани полицейски сили” - полиция - старши полиция 15 (петнадесет) вакантни длъжности. Не се спори, че К. Д. С. е подал в срок заявление № 51300055448/27.09.2021 г. за участие в конкурса с всички необходими документи и е допуснат до участие в конкурсната процедура. От първия етап по конкурсната процедура - „Изследване на физическата годност”, е получил 22 (двадесет и две) точки, от етап „Психологическо изследване” е получил 7 (седем) точки, като след тях е определен и график за явяване на етап „Заклучително интервю”, проведено в периода от 06.06.2022 г. до 15.06.2022 г.

Етап „Заклучително интервю” на конкурсната процедура се провежда съгласно Приложение № 7 към чл. 27, ал. 2 от Наредбата (Специализирана методика за провеждане на заключително интервю с кандидатите за назначаване на държавна служба в МВР), от конкурсната комисия. На този етап К. С. се е явил на 10.06.2022 г. от 09.30 ч. пред конкурсната комисия в СДВР. Членовете на комисията са отразили резултатите на кандидатите в карта за оценка по образец, по две области „Професионална мотивация“ и „Професионални познания, способности и умения“. Резултатът от проведения етап и класирането на кандидатите са отразени в Протокол № 513р - 55283/16.06.2022 г. На кандидата С. комисията е поставила резултат „3,29” (л.110 от делото), като средна аритметична стойност по двете оценявани области. Видно от представените карти за оценка на С. (л.138 и сл.), всеки член от комисията е поставил резултат, 0” в областна „Професионални познания, способности и умения”. В областта „Професионална мотивация“ е получил различни оценки. Съгласно т. 10 от Специализирана методика за провеждане на заключително интервю с кандидатите за назначаване на държавна служба в МВР (Приложение № 7 към чл. 27, ал. 2 от Наредба № 8121з-344/25.07.2014 г. за назначаване на държавна служба в МВР, накратко Методиката), резултатът на кандидата от заключителното интервю е средна аритметична стойност от оценките на членовете на комисията, закръглени до втория знак след десетичната запетая. В т. 11 от Методиката е предвидено, че резултат 6,00 или по-нисък от 6,00 или средна аритметична оценка, по-малка от 1,00 по една от областите, върху които се провежда интервюто, водят до елиминиране на кандидата от класирането за съответния конкурс. Предвид това на основание чл. 27, ал. 4 от Наредба № 8121з-344 от 25 юли 2014 г. за назначаване на държавна служба в министерството на вътрешните работи, комисията е прекратила участието му в конкурсната процедура. *Следователно преценката за прекратяване на участието на кандидатите в етап „Заклучително интервю“ е в правомощията на комисията, а не*

на органа по назначаване – министъра на вътрешните работи, срещу когото е била насочена жалбата пред КЗД.

По изложените съображения, съдът намери жалбата за неоснователна, а оспореното решение за законосъобразно.

При този изход на спора, правото на разноски е възникнало за ответника и ЗС-чл.143, ал.3 и ал.4 АПК. То е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им преди приключване на устните състезания (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). Защитата на ответника и ЗС е осъществена от юрисконсулт, чието възнаграждение при съобразяване с предмета на делото, реално осъществената защита и проведените две съдебни заседания съдът определя в минимален размер-100 лева, съгл. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от К. Д. С. срещу Решение №367/23.12.2024 г., постановено по преписка № 46/2023 г., по описа на Комисията за защита от дискриминация.

ОСЪЖДА К. Д. С. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисията за защита от дискриминация, със седалище в [населено място] сумата от 100 (стот) лева, юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА К. Д. С. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерството на вътрешните работи, със седалище в [населено място] сумата от 100 (сто) лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде оспорено в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

Съдия: